

[A szerző megjegyzése: nem valami szuper mese ez, de a gyerekek nagyon élvezik, ha eljátsszuk. Pl. az elején az égdörgést, az esődobolást lehet utánózni, de a lényeg annak eljátszása, ahogy a birkák ugrálnak. A birkák méretének, sebességének megfelelő magasságú hangon elmondva, hogy „szalad, szalad, szalad, hopp...”, kezünkkel mutatva az ugrást, a birkák hangját megfelelően eljátszva (pl. a megszeppent kisbirkáét) egész szórakoztató mese lesz belőle. Amikor az Anyu- és Apu birka megpuszítja a kisbirkákat, megpuszíthatjuk a gyerekeket, stb.

Igény szerint tetszőleges mennyiségű és fajtájú birkával bővíthető. A rekordom 13 birka, de hogy azok mit csináltak, már nem emlékszem.]

A birkák első napja

Ez a mese egy kis csapat birkáról szól, akik nappal együtt szoktak legelészni a réten, éjjel pedig a közeli akolban szoktak aludni.

Most is épp alszanak, mert éjszaka van. Egyszer csak szél kerekedik, felhőket hoz, és szép lassan elered az eső. Cikáznak a villámok, hallatszik a dörgés, dobol az eső az akol tetején.... De a birkák csak szép nyugodtan alszanak tovább.

Hajnaltájt újra szél támad, elfújja a felhőket, és amire felkel a Nap, már csak néhány felhőfoszlányt látni a tiszta égbolton. Gyönyörű hajnal lett. A növények is nagyon vidámak, mert már rég várták az esőt. A fű még nedves, de az akoltól a rétre vezető utat felszárította a szél. Azaz majdnem mindenhol száraz, de közel az akolhoz egy pocsolya terpeszkedik keresztben az úton.

Felkel a Napocska és a birkák is ébredezni kezdenek. Ki előbb, ki később. Mert nem egyformák ám! Van, aki hamar kel és gyorsan összekészülődik, van aki csak lassan, kényelmesen. Van köztük kettő, akik mindig gyorsak, és van egy igen lusta is. De ne szaladjunk annyira előre!

Egy negyed óra sem telik el napkelte után, a legfrissebb birka már megy is ki a rétre. Ez a birka szokott legkorábban kelni, gyorsan megmosakodik, felhúzza a cipőjét, és indul is ki a rétre. Azazhogy ma csak indulna, de a pocsolyánál megtorpan:

—Ejha! Ez a pocsolya még nem volt itt tegnap! Semmi baj, átugrom könnyedén!

Azzal hátrál egy kicsit, nekifut, szalad, szalad, szalad,... hopp... és könnyedén átugorja. Aztán megy is a rétre legelni.

Tíz perc múlva jön a második legfrissebb birka. Ő is észreveszi a pocsolyát és azt mondja:

—Nahát! Egy pocsolya! A barátom meg már ott legelész a réten. Átugrom, és megyek én is legelészni!

Ő is hátrál,... nekifut, szalad, szalad, szalad,... hopp... és ő is átugrotta. No, nem annyira könnyen, mint az első, de vizes azért nem lett a lába.

Egy fél óra múlva kijön a harmadik birka, aki egy kicsit kicsike még. Észreveszi a pocsolyát és kissé megszeppenve mondja:

—Nahát! Egy pocsolya! Most mit csináljak? Ilyen még sose történt velem!

Odakiáltanak neki a legelésző birkák:

— Hátrálj egy kicsit, fuss neki és ugorj át! Nem vagy már annyira kicsi, biztos sikerülni fog.

A kicsit kicsi birka visszaszól:

— Hát jó, megpróbálom!

Azzal hátrál egy kicsit, nekifut, szalad, szalad, szalad,... hopp... és éppen hogy, de sikerül átugrania. A bal hátsó lába kicsit sáros is lett, de gyorsan letörli a fűben, mielőtt kiér a rétre és ő is elkezd legelészni.

Öt perc múlva megérkezik a következő, a negyedik birka, aki viszont nagyon picike még. Meglátja a pocsolyát és igencsak megszeppen:

—Nahát, egy pocsolya! Most hogy jutok ki a rétre?

Odakiáltanak neki a többiek:

—Hátrálj, fuss neki és próbáld átugrani!

A nagyon kicsi birka nem mer nekifutni:

—De hát én pici vagyok, a pocsolya meg nagy! Mi lesz, ha nem sikerül?

—Semmi baj!— felelik a többiek. — Ez sekély pocsolya és a Napocska is kezd erősen sütni. Ha belepottyansz, csak kicsit lesz vizes a lábad, amit a Napocska majd hamar megszárit!

—Hát jól van.... — feleli a nagyon kicsi birka kissé bizonytalanul. — Megpróbálhatom....

Azzal hátrál, nekifut, szalad, szalad, szalad, ... hopp... paccs... Beleesett a pocsolya közepébe. De szerencsére tényleg nem volt mély, így könnyedén kigyalogol, odamegy a többiekhez és pár perc alatt már egészen megszárad.

Tíz perc múlva egyszerre két birka jön ki: a kisbirkák szülei. Azért jönnek ilyen későn, mert eddig a kisbirkák rendbetételével, felöltöztetésével, mosdatásával voltak elfoglalva. Ők is megtorpannak a pocsolyánál:

—Nahát! Egy pocsolya! A kicsinyeink meg már ott legelésznek a túloldalon. Gyertünk, ugorjunk oda hozzájuk.!

Azzal egymás mellett hátrálni kezd az Apu- és Anyu birka és egyszerre nekifutnak. Szalad, szalad, szalad, szalad, szalad, szalad,... hopp, hopp,... és mindketten könnyedén átrepülnek a pocsolyát. Odamennek a kicsinyeikhez, megdicsérik őket, hogy nem nyávogtak a pocsolya szélén, hanem átjutottak ügyesen és adnak nekik egy-egy pusztit. Aztán ők is nekilátnak legelészni.

Egy fél óra múlva kijön a hetedik birka is. Nem azért jön ilyen későn, mert lusta, hanem mert öreg. Mindig korán kel, de neki sokáig tart a mosakodás, a cipőhúzás és csak lassan tud bandukolni. Szóval

az öreg birka odaér a pocsolya szélére és azt mondja:

— A teringettét! Egy pocsolya! Túl öreg vagyok ugrálni és nem szeretem, ha vizes lesz a lábam. Inkább kikerülöm.

Azzal az öreg birka jobb oldalra lemegy az útról a pocsolya széle mentén, lassan, lassan megkerüli a pocsolyát, mert hosszúra nyúlik, megy, megy, bandukol, de végül csak kiköt a túloldalon az úton és baktat tovább a rétre.

Egy óra múlva, amikor a Nap már igen magasan jár az égen, megjelenik az utolsó, a nyolcadik birka is. Ő nem öreg, nem beteg, de még csak a kicsinyeknek sem kellett segítenie, hanem lusta birka. Mindig ő alszik a legtovább, amikor felébred, még órákig forgolódik az ágyában, cipőhúzás közben is bambulászik mindenfelé, szóval, igen lassan halad. Tehát ez a lusta birka végre elindult kifelé, de a pocsolyánál ő is megtorpan. Álmosan mondja:

—Ááááá.... egy pocsolya! Átugorjam? Ahhoz túl álmos vagyok. Kikerüljem? Az sokáig tart. Hm.... Inkább iszom belőle, tegnap este és ma reggel úgylis lusta voltam odamenni az itatóhoz, de most eszembe jutott, hogy borzasztó szomjas vagyok!

Azzal odamegy a pocsolya szélére, lehajol, iszik, iszik, iszik,... és annyira szomjas volt, hogy kiitta az egész pocsolyát! Így csak kicsit lett sáros a lába, amikor kényelmesen átbaktatott a helyén. Végül ő is eljut a rétre, bár már majdnem dél van.

Szép, napsütéses idő van. A birkák legelésznek, ha elfáradnak, megpihennek, a kicsik fogócskáznak, szóval, gyorsan telik az idő.

Alkonyatkor hazaindulnak. Most már nem kell ugrálni, megkerülni a pocsolyát, mert a lusta birka kiitta, a Napocska pedig egészen felszárította a helyét. Az akolban szépen leveszik a cipőjüket, megmosdanak, lefeksznek. A legkisebb birka hálósákba, a többiek pizsamába. No, a lusta birka csak beledől az ágyba cipősül, mosdatlanul. Mivel így mégsem lehet aludni, végül csak leveti a cipőjét, de addigra a többiek már békésen alszanak. Végül ő is elszenderedik és reggelig mindenki nyugodtan, békésen hortyog.

Itt a vége, horkolj véle.